

РЕШЕНИЕ

№ 1505

гр. Варна, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Валентина Ст. Батешкова
като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20223110203486 по описа за 2022 година

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН въз основа на жалба предявена от Д. М. Й. против Наказателно Постановление № 656482-F668548/17.08.2022г. на Директор а на Дирекция „Обслужване” при ТД - НАП гр.Варна, с което на Д. М. Й. е наложено административно наказание "ГЛОБА" в размер на 200 лева на основание чл. 264 ал.1 от ЗКПО.

Жалбоподателят моли за отмяна на атакуваното НП като незаконосъобразно. В съдебно заседание, редовно призован се явява лично и поддържа жалбата.

Въззиваемата страна, чрез процесуалният си представител, оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление, като правилно и законосъобразно.

След преценка на доводите на въззивника и становището на въззиваемата страна, с оглед събраните доказателства по делото, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Въз. Й. била управител на „Ник Х“ с ЕИК 203899211. Същата допуснала дължимата декларация по чл.92 ал.1 от ЗКПО за 2021г. да не бъде подадена в законоустановения срок, а именно до 30.06.2022г. Поради това против въззивницата бил съставен акт за установяване на административно нарушение, в който било описано допуснатото нарушение.

Въз основа на съставеният акт било издадено и атакуваното наказателно

постановление, в което административно-наказващият орган изцяло е възприел описаната в акта фактическа обстановка и обсъдил направените възражения. Прието било, че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл.92 ал.2 вр.ал.1 от ЗКПО, с което бил осъществен състава на чл.264 ал.1 от ЗКПО. Било посочено, че нарушението е извършено за първи път. Поради това, административно-наказващият орган на основание чл.264 ал.1 от ЗКПО наложил на въззивника наказание “Глоба” в размер на 200 лв.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно наказателната преписка, събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства и писмени доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните **правни изводи**:

Въззивната жалба е депозирана в законния срок и от легитимен субект, поради което е процесуално допустима.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- от Директора на Дирекция „Контрол” при ТД на НАП- гр.Варна, съгласно заповед № ЗЦУ –1149 /25.08.2020г. на Изпълнителния Директор на НАП.

Наказателното постановление е издадено в шестмесечният преклузивен срок по чл.34 ал.3 от ЗАНН. Спазени са нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като съставеният АУАН и издаденото наказателно постановление съдържат всички реквизити, посочени в тези норми. Вмененото във вина на въззивникът нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Не са допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на постановлението и по никакъв начин не е накърнено правото на защита на жалбоподателя, което същият е упражнил с подаването на жалба до въззивната инстанция. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от АУАН и НП посочени са точното място и датата на извършване на нарушението.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че въззивникът не е подал декларация по чл. 92 ал.2 от ЗКПО за 2022 г. в законоустановения срок. От текста на визираната разпоредба е видно, че данъчна декларация се подава от данъчно задължените лица в срок от 1 март до 30 юни на следващата година в териториалната дирекция на Националната

агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Това не е било сторено от въззивникът, който съгласно чл 3 ал.1 от ЗКПО, като управител и представляващ на местно дружество е данъчно задължено лице и като такова е следвало да подаде съответната декларация в предвидения в закона срок. С бездействието си, той безспорно е извършила нарушение на разпоредбите в ЗКПО. Декларацията е подадена извън законоустановения срок. Причините за неизпълнение на вмененото му със закона задължение в случая са ирелевантни за делото и не могат да доведат до отпадане на АНО на жалбоподателя. Декларацията по смисъла на чл.92 ал.2 от ЗКПО се дължи от всички данъчно задължени лица, като законът не прави разграничение за наличие или липса на положителен финансов резултат, осъществявана стопанска дейност и други. Правилно е било определена и санкционната норма – чл.264 ал.1 от ЗКПО, тъй като именно там е предвидена санкция за управител, който с бездействие е допуснал нарушение на чл.92 ал.2 вр.ал.1 от ЗКПО, а именно неподаване в срок на дължимата по този закон декларация. Вътрешната организация на работата във фирмата е ирелевантна. В тази връзка съдът не приема възраженията в тази насока.

Съобразно събраните по делото доказателства обаче, съдът намира че административно-наказващият орган е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, което не е било сторено. Съгласно ТР № 1 от 12.12.2007г. на НК на ВКС преценката за „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В обхвата на съдебният контрол се включва и проверка относно законосъобразността на преценката по чл.28 от ЗАНН. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административния орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото.

За да се установи дали случая е маловажен или не, следва да се обсъди степента на обществена опасност на извършеното нарушение, като негово обективно качество, за да се установи дали е социално необходимо и оправдано да се прибегне до прилагане на административно наказателната отговорност. В конкретния случай, видно от материалите приложени по преписката, е че декларацията е подадена от въззивникът е със закъснение. Действително, нарушението е формално по своя характер, но с неговото допускане не е бил нарушен в съществена степен предвиденият в закона ред за деклариране на приходи и разходи, не е довело до неправилно изчисляване или невнасяне на данъци, както и не са настъпили каквито и да било вредни последици за бюджета. В случая няма данни декларацията да е била подадена след осъществяване на определени действия от страна на органите на НАП по

установяване на нарушението и откриване на нарушителя. Въззивникът сам е предприел действия по изпълнение на ангажимента си, макар и след изтичане на крайния срок. На следващо място, от посоченото в постановлението обстоятелство, че нарушението е извършено за първи път, съдът намира че извършеното от въззивникът е с явно незначителна обществена опасност и засяга в малка степен установения ред за държавно управление. Самото нарушение е от възможно най- лекия вид -неподаване в срок, т. е. само забава в изпълнението, а не липса на изпълнение на задължението или посочване на данни или обстоятелства, водещи до определяне на дължимия данък в по-малък размер или до неоснователно намаляване, преотстъпване или освобождаване от данък. Поради това и съдът намира, че следва да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и да се приеме, че случаят е маловажен. Наказващият орган от своя страна в постановлението не е изложил мотиви защо приема, че случаят не е такъв и без обсъждане на всички обстоятелства, установени в хода на проверката е издал наказателно постановление , като е наложил на въззивникът наказание. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Наказващият орган е бил длъжен да отчете наличието на обстоятелствата на чл. 28 от ЗАНН, които изключват отговорността или най-малкото да се мотивира, защо не прилага чл. 28 от ЗАНН. За това го задължава чл. 53 ал. 1 от ЗАНН, според който наказващият орган издава наказателно постановление, след като се убеди, че няма основание за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Видно от обстоятелствената част на наказателното постановление, наказващият орган не е изложил мотиви за липсата на предпоставките по чл. 28 от ЗАНН. Съгласно чл.93 т.9 ДР на НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Целта на ЗАНН е налагане на наказания за предупреждаване и превъзпитаване на нарушителят към спазване на установения правов ред и въздействие върху гражданските субекти възпитателно и предупредително. Налагането на санкция не следва да се приема като самоцел на закона, тъй като е регламентирана възможност да

не се налага наказание, като се предупреди нарушителя чрез съответен способ, че при повторно нарушение ще бъде санкциониран. Няма съмнение, че нарушението, за което е ангажирана отговорността на лицето е формално, респ. от него не настъпват вреди нито за държавата, нито за гражданите. Реално се касае за нарушение, от което не са настъпили никакви вредни последици. Няма доказателства жалбоподателят да е наказван за идентично нарушение на закона. Горното води до извода, че се касае за инцидентен случай. В случая обществената опасност на деянието и на дееца е явно незначителна.

Предвид изложеното, съдът намира, че в настоящата хипотеза е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 28 б. "а" от ЗАНН, като нарушителят следва да бъде предупреден на осн. чл. 63 ал.4 от ЗАНН, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Доколкото при хипотезата на чл. 28 б. "а" от ЗАНН е осъществен състав на административно нарушение, то предупреждението не означава оневиняване. Съдът намира, че по този начин биха се изпълнили целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, така както визира чл. 12 от ЗАНН. В конкретният случай още съставения акт е изиграл същата роля, предвид предприетите незабавни действия от страна жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно Постановление № 656482-F668548/ 17.08.2022г. на Директор а на Дирекция „Обслужване” при ТД - НАП гр.Варна, с което на Д. М. Й. е наложено административно наказание "ГЛОБА" в размер на 200 лева на основание чл. 264 ал.1 от ЗКПО.

На основание чл.63 ал.4 от ЗАНН ПРЕДУПРЕЖДАВА нарушителя Д. Й., че извършване на друго административно нарушение от същия вид,

представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че мотивите към решението са изготвени пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____